

som han ansaa for „nødvendig“. Jeg deler ikke den ærede Ministers Forhaabning om, at det under disse Omstændigheder vil lykkes ham at gjenneføre Sagen i det andet Thing, og følger af, at Forslaget blev forkastet i det andet Thing, viser sig for mig saaledes, at dette Thing enten blev nødsaget til at trække sig tilbage fra Sagen eller maatte drive det til en Konflikt. Jeg tror ikke, at dette Thing bør undertaste sig nogen af disse Alternativer, og jeg for min Del foretrækker at lade Sagen falde med en Angivelse af Grundene, hvorfor det sker. Jeg raader saaledes til at stemme mod Forslaget. — De to Forslag under Nr. 13 og 14 skal jeg ligeledes i Genhold til, hvad jeg tidligere har ytret, tilraade at stemme imod.

Madvig: Det er en noget besynderlig Stilling, hvori vi nu ere komne. Et Undringsforslag, der er stillet af 8 Medlemmer, tiltrædes af Ministeren, han anbefaler det til at vedtages og haaber, at naar det bliver vedtaget, skal han derved bringe denne Sag igjennem, som han anser for rigtig, ønskelig, nødvendig. Et æret Medlem reiser sig for at straaede Vedtagelsen, idet han selv erklærer, at Vedtagelsen i og for sig i Realiteten maatte anses for ønskelig. Hvorfor fravige vi altsaa det, som vi anse for det Rigtige, Ønskelige og Nødvendige? Man siger, fordi Ministeren har forandret Stilling. Men Ministeren har jo ikke forandret sin Overbevisning, har heller ikke forandret sin Villie til at fornye Kampen for denne Overbevisning, han siger os, at han vil gaa til det andet Thing, og søge at føre Sagen igjennem. Det kan altsaa ikke være for paa en Maade at straffe Ministeren, fordi han ikke har været kjæl. Hvorfor er det da? Fordi man selv siger, at man ikke har Haab om, at Sagen kan føres igjennem. Men hvorfor opgive Haabet, før man har gjort Forsøget? Fordi, siger man, man ellers udsætter dette Thing for at komme i en ubeldig Stilling. Det kan jeg ikke i nogen Maade indse. Hvis der forelaa Spørgsmaal om et Forslag, hvis Vedtagelse vi ansaa for nødvendig med Henhyn til Finantslovens Form, fordi vi vilde fjerne Noget,

som vi ansaa for konstitutionelt Utilladeligt, ja, saa var det vor Pligt at forfølge Kampen for vort Forslag til det Øverste; det kunde jo tænkes, at det andet Thing havde sat Noget paa Finantsloven, som dette Thing ikke maatte, ikke turde undertaste sig, fordi det var vor Pligt at redde Forsatningen for Overgreb. Men derom er ikke Spørgsmaalet. Her er Spørgsmaal om en Bevilling; vi ønske at gjøre endnu et Forsøg paa at føre denne Bevilling igjennem i det andet Thing, og hvis den ikke føres igjennem, saa siger man, skulle vi enten fremkalde en Konflikt eller trække os tilbage. Nei, vi maa fremkalde en Fællesbehandling, og hvis vi ikke seire der, saa maa vi trække os tilbage af en ganske naturlig Grund, uden at der med denne Tilbagegang er forbundet det mindste Tab af Ære eller Værdighed. Naar Regjeringen eller naar Røgensomhelst retter en Begjæring om en Bevilling til to Steder, her til to Thing, Folkethinget og Landsthinget — thi lader os ikke glemme, at ogsaa vi bevilge, at vi ere berettigede ogsaa til at sige Nei, ikke blot til at foreslaa Forøgelse — naar man retter en Begjæring om Bevilling til to Steder, saa ligger det i Sagens Natur, at den er den Stærkste, som tilsidst siger Nei, og det er ingen Bæmre, ingen Mangel paa Haandhævelse af sin Stilling, at man tilsidst maa sige: da to Sæer ere nødvendige, og jeg kun kan give det ene Ja, kan Sagen ikke gaa igjennem. Det er Resultatet, hvis Forslaget ikke gaar igjennem i det andet Thing; saa foreligger der, at dette Thing har sagt Ja, det andet Thing har sagt Nei, men da det er et rent Bevillingsspørgsmaal, seires det Thing, som har sagt Nei. Det er en ganske ligefrem Følge af vort hele konstitutionelle Maskineri. Man forverler det Spørgsmaal, som her foreligger, med andre Spørgsmaal om Landsthingets Stilling. Vi kunne gjøre Overgreb; det er tænkligt jeg haaber, at vi aldrig ville gjøre det. Det andet Thing kan gjøre Overgreb; jeg haaber, at det aldrig vil gjøre det. Dersom det da kom til en Konflikt, var det vor Pligt at staa til det Øverste; men her er det at staa til det Øverste ensbetydende med at bringe Sagen til Forhandling, saalænge vi